

кую! Нема-нема... Ще чого... О... тут так гарно, Марусю!

МАРУСЯ: Нічого собі...

ГРИЦЬКО (раптом стукнув себе пальцем об чоло наче пригадав щось): Знаєте, що Марусю?

МАРУСЯ: Ще не знаю...

ГРИЦЬКО: Я завтра передвечером мушу вже вертати до сотні... Я дістав відпустку тільки на два дні... Але, якби вам хтось казав, щоб ви приладьли мені щось на дорогу, наприклад якесь сало, або масло, або на впертого ковбасу, або скажемо якісь добре помащені пироги, або галушки, якийсь там хліб, чи книш, то не вірте йому, як собаці...

МАРУСЯ: Приказ... десятнику! (Підносить руку до чола, наче салютує).

ГРИЦЬКО (покwapцем): Або, як хочете, значить, як ви гарна дівчина...

МАРУСЯ: Ще що...

ГРИЦЬКО: То... то... можете... вірити... Можемо навіть послухати тої мудрої ради...

МАРУСЯ (як топереду): Приказ, пане десятнику!

ГРИЦЬКО (обіймає її): Ви... Марусю... дуже гарна, дуже добра!..

МАРУСЯ: Ще що...

ГРИЦЬКО: Знаєте що, я вам заспіваю тепер іншої пісеньки, такої, що її ваша бабуня ще напевно не знає. (Співає під супровід гітари):

“Маєва нічка, леготом дише,
Ген співа соловейко,
Пісня кохання...

(Урвав, бо хтось поблизу здорово застогнав).

МАРУСЯ: Що це?

ГРИЦЬКО (по хвилі): Е, певно причулося нам... (Далі співає):

“...Пісня кохання...

(Знову вриває, бо знову чути якийсь стогін).

МАРУСЯ: Хто б то?

ГРИЦЬКО: Може який дух?..

МАРУСЯ: Ні! То Яндрух..! О... пізнаю! Ходімо, бо ще нас тут застукає. А я й так уже мушу додому. Підведете мене? Недалечко...

ГРИЦЬКО (виструнрюється): Приказ! (Виходять обоє).